

Sygn. akt II CNP 58/09

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Cieplą

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 października 2009 r.,
skargi K.H. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 listopada 2006 r., sygn. akt [...],
wydanego w sprawie z powództwa K.H.
przeciwko Przedsiębiorstwu "P." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością o
zapłatę,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego
Przedsiębiorstwa "P." Spółki z o.o. kwotę 200 zł tytułem kosztów
postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 listopada 2006 r., którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 27 stycznia 2006 r. przez zasądzenie na jego rzecz kwoty 5.600 zł, a w pozostałej części apelację oddalono.

Skarżący oparł skargę na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest:

1. art. 735 § 2 k.c. - przez przyjęcie, że obowiązująca taryfa musi wynikać wyłącznie z umowy stron odnośnie każdego rodzaju czynności,
2. art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji - przez rażąco sprzeczne z art. 1 ust. 1 tej ustawy przyjęcie, że przepis ten nie znajdował uzasadnienia w sprawach, w których powód występował, jako pełnomocnik procesowy P. Sp. z o.o.
3. § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych oraz § 1 pkt 1 i § 10 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - przez przyjęcie, że przepisy te nie mogą stanowić, w braku umowy stron, taryfy w rozumieniu art. 735 k.c.

oraz na zarzutach naruszenia przepisów postępowania, to jest:

1. art. 233 § 1 k.p.c. - przez odstąpienie od nakazu swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego i zastąpienie jej oceną dowolną,
2. art. 365 § 1 k.p.c. - przez pominięcie mocy wiążącej, w części zasądzającej koszty procesu łącznie z wynagrodzeniem powoda, prawomocnych wyroków właściwych sądów i dokonanie w tym zakresie odmiennej oceny własnej opartej na tych samych okolicznościach faktycznych,
3. art. 109 § 2 k.p.c. - przez jego zastosowanie, jako podstawy wyrokowania odnośnie żądania głównego, w sytuacji, gdy o wysokości wynagrodzenia

powoda, jako pełnomocnika procesowego, w ramach zasądzonych kosztów procesu, w poszczególnych postępowaniach sądowych, orzekły już prawomocnie inne właściwe sądy.

Uprawdopodobnienie szkody uzasadnił tym, że wydanie zaskarżonego orzeczenia wyrządziło mu szkodę, którą poniósł „wskutek braku zapłaty przez pozwanego należnego skarżącemu wynagrodzenia w wysokości zasądzonych prawomocnie kosztów zastępstwa procesowego, w których reprezentował stronę pozwaną – P.

W konsekwencji wniósł o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z przepisami art. 735 § 2 k.c., art. 1 ust. 1 oraz art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, art. 233 § 1 k.p.c., art. 365 § 1 k.p.c., art. 109 § 2 k.p.c. oraz § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych oraz § 1 pkt 1 i § 10 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie były i nie są możliwe.

Według art.424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. jednym z kreatywnych elementów skargi jest uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy.

Ustawodawca nie zdefiniował jednak pojęcia „uprawdopodobnienie”, ani w przepisie art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., ani w innych aktach normatywnych. Przyjąć zatem należy, że miał na uwadze potoczne rozumienie tego określenia. W języku potocznym zwrot ten łączy się z pojęciem „prawdopodobieństwo”, które rozumiane jest wielorako. W doktrynie prawniczej przyjmuje się, że uprawdopodobnienie jest niższym stopniem pewności.

Z prawdopodobieństwem mamy zatem do czynienia wówczas, gdy istnieją podstawy do przyjęcia pewnego stanowiska mimo nieusuniętych wątpliwości, z wysokim prawdopodobieństwem - gdy wszystkie istotne wątpliwości zostały usunięte, a z pewnością - gdy zostały usunięte wszystkie możliwe wątpliwości.

Wypowiadając się w tym przedmiocie Sąd Najwyższy w orzeczeniach z dnia 19 czerwca 1951 r., C 398/51, OSN 1951, nr 3, poz. 89, z 9 września 1961 r., 4 CZ 54/61, OSPiKA 1962, poz. 289 i 13 lipca 1966 r., II CZ 74/66, OSPiKA 1967, nr 3, poz. 68) stwierdził, że sąd może uznać jakieś twierdzenie za uprawdopodobnione tylko wtedy, gdy nabierze przekonania, iż prawdopodobnie tak właśnie było lub jest.

Natomiast w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05 (OSNC 2006, nr 1, poz. 16), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że uprawdopodobnienie szkody oznacza złożenie przez skarżącego oświadczenia, iż szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru. Nastąpi to wtedy, gdy twierdzenie zostanie uzasadnione na tyle, że będzie można uznać je za prawdziwe. W tym celu skarżący może powoływać i przedstawiać wszelkie dowody. W każdym razie w chwili wniesienia skargi szkoda musi już istnieć, a więc nie wystarcza zagrożenie jej wystąpienia.

Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznawanej skargi i konfrontując je z jej treścią, należy stwierdzić, że nie spełnia ona wymagania „uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody”. Z samego uzasadnienia tej przesłanki przez skarżącego, „już wystąpiła szkoda majątkowa w wysokości 18.863,- zł z należnymi odsetkami od dnia 22 października 2003 roku, a to wskutek braku zapłaty przez pozwanego należnego powodowi wynagrodzenia w wysokości zasądzonych prawomocnie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniach, w których reprezentował on stronę pozwaną”, wynika, że mając tytuły prawne może egzekwować zasądzone koszty, co czyni jednocześnie niezrozumiałym potrzebę wystąpienia z przedmiotową skargą.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 i 398²¹ k.p.c.